

Serkan Mertcan

- şiirler -

Yayın Tarihi:

09.09.2017

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Őiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ah Olaydı

Sendeki Cehalet bende de olaydı,
gözlerim seninki gibi kör,
kulaklarım da sağır.
Hayallerim yerine
ağzımdaki kasık,
bal dolaydı.
gerisi yalan
ötesi dolan
yeterde artardı,
egri teraziden arta kalan.
Ah sendeki esaret bende de olaydı,
ne sen sorardın bana
mülkün temelini,
nede ben sana,
sarılıp uyurduk mışıl mışıl
sen ve ben
koyun koyuna...

Berlin, 17.04.2017

Serkan Mertcan

Bekleyis

Ruhumu gömdüm
bir orman yoluna.
Bedenim aylak!
Kacinci gecisim bu
bilmem,
dikkat ceylan cikabilir
tabelasi önünden.
Ne zaman geleceksin,
daha ne kadar
bekleteceksin.

Serkan Mertcan

Biraz zorlasam

Beraber yürüyemedigimiz
tüm parklardan özür dilesem
Uyansam,
yine uyumaya devam etsem,
hic uyanmasam kollarında.
Kacmasam senden.
izmaritler biriktirdigim
siseler yerine
beni biraksam bas ucunda
Kavussam sana,
her defasinda yeniden kavussam
aklim estiginde gelmesem,
Dünyanın tüm kelepçelerini
birbirimize baglasam,
Bileklerimde sürgüsüz evler kursam
sen cepmeli,
Doğudan,batıdan
bir tek seni görsem.
nef-simde emmare değilde,
nafile ibadetlerimin fazileti olsun
Sol yaninda koca bir sifir olup
seni yok etme ihtimalim,
sifir olsa
Biz olsak,
sende saklamasam kendimi
Yalniz kalsak,
yalniz kalmak zorunda kalmasak.
Mutlu olabilirmiyiz?

Serkan Mertcan

Bizim Köyden

Otobüs duraginin yaninda uyuklayan simitci,
bizim köyden.
Limonlari gömleğinde parlatip
midye tezgahina dizen cocuk,
bizim köyden.
Sirtinda ibrik ile gezen şıracıda
bizim köyden.
Karsidan gelen köftecide
bizim köydense,
bizim köydekiler
ne yer,
ne icerler?

Serkan Mertcan

Caresizim

Son istegi yasamak olan,
bir idam mahkumunun
sehpasina vurmaya hazirlanan
infaz memurunun
kalbinin nasir tutmus
katmanlari arasinda kalmis olan
son merhamet kalintisi gibi
caresizim.

Bir otoban yolunda
karsiya gecmeye calisan
kaplumbaganin
az sonra sirtina yükleyecegi
tekerlek izine
meydan okuyan kalbini tasiyan
arka ayaklari gibi
caresizim.

Pazar tezgahlari arasinda dolasirken
Yaylim atesine magruz kalip
rahmine isabet eden
kör bir kursun parcasiyla
dogurganligini yitiren
bir kadinin
cok sevdiği kocasini
evlat sevgisinden
mahrum etmemek için
baska bir kadinla
zorla evlenmesini saglayarak
kendi rizasi ile kuma kalan,
anadolu kadininin
yüregindeki sevginin
egilmez basi gibi
caresizim.

Dünya savaşlarının birinde
babasini sehit veren
onbir yasındaki dedemin
evin kalan tek erkegi olarak
bir eliyle anasinin
kinali ellerinden tutup
digeriylede bacasini kucaklayip
ciplak ayaklarini kanata kanata
gectigi sinirin
Suriye tarafi gibi
caresizim.

Serkan Mertcan

Cocuk

Sevgidir dili çocukların,
bu yüzden sonu mutlu biter
Masalların.
Dünya terstir dünyasına,
bu yüzden
ağlar çocuklar uyanınca.
Son hecesi gibi oturur çocuk,
boğazımdaki kerbelanın ortasına,
hurmaları dökülünce ağaçların
evlerin yağmur yağmış avlusuna..

Serkan Mertcan

Çocuklar büyüme yada...

Kalp kırdığım zamanlara
üzülmüyorumda,
yüzüne baktığımda bir cocugun
ne kadar kirlenmiş olduğumu
görmek kahrediyor.
Büyüdükçe kahroluyormuş çocuklar
Çocuklar kahroluyormuş büyüdüğü
Kahrolmuş babaların gözlerine baka baka
Baka baka babaların kahrolmuş gözlerine
Kahrolası bu dünyanın
bir de cehennemi varmış
Ne gerek vardı
bu kadar zahmete
Çocuklar kahrolurken büyüdüğü ,
babaların kahrolmuş gözlerine baka baka
Kalp kırdığım zamanlara
üzülmüyorumda,
Çocuklar hiç uzaklaşmasa babalarından
Bırakmasa babalar
cocukların ellerini
Birlikte yürüseler,
Birlikte geçseler bid'atları.

Serkan Mertcan

Çocukların Emaneti

Gözlerimi açtığımda karanlık,
kapattığımda aydınlıkta dünya.
Kadife çiçeklerini seyrederken,
kırlangic ayaklarına takılıyorsa yüregim
Sonbahar yağmurlarının demlediği toprak,
salıverdiğinde kokusunu
yudum yudum titriyorsa tiryaki ruhum
ve çocuklar ağladığında, gözyaşlarını
sonsuz dek ödünç almak istiyorsa gözlerim.
Çoktan gelmiş demektir,
artık gitme vakti.
Gitmesine giderim de
ne olacak peki,
çocukların bende kalan emaneti?

Serkan Mertcan

Çok Çektim...

7 yasinda sevdim,
arkasindan kosup saclarini cektim.
15 yasinda sevdim,
kollarima sarip kendime cektim.
21 yasinda sevdim,
nefesimi tutup, elbisesini cektim.
30 yasinda sevdim,
hem hayattan,
hemde cocuklarindan cektim.
40 yasina geldim,
tekrar 7 yasinda olmak istedim.

Serkan Mertcan

Fhı

Sevmedigim seylere
kötü demek gibi
bir aliskanligim var,
Sevdigim seylere
kötü diyenler antropobik
Kimsenin umrunda olmamam icin
vardiyasiz calisan
bir motorsiklet dolusu insan var sanki.
Atesin var mi? diyen biri ciksa,
cakmak yerine alnimi uzatsam
sigarayi biraksam.
Bir dizi olsam erken finalim
3 defa boynuma dolanmis kordon,
kurtaramamislar.
Hedefimde,
Israil markalarini boykot etmek var,
yetersiz bakiye,
tüm markalar listemde,
yerliler dahil.
Bozuk para üstü veren
kasiyer kizin parmak uclarinin
avucumda biraktigi
sicaklik gibi yalnizim.
Koltuk altına sikistirilmis
ramazan pidesinin
mahalle aralarina dökülen
susam taneleri gibi yalnizim.
Yalnizim kelimesinin
In harfleri gibi yalnizim
Salcasina ekmek
bandigimin yerküresinde,
birde yasamanin bedeli
her ay kira ödemek,
zor olan bu.
Gurbette demokrat
Memleketinde nasyonalist
Bir milletin talihi
daha zor.
O kadar güzel uyuyordun ki
uyandiramadim,
daha zinde kalkasin dedigim sevgili
kartpostallarda
acayip derecede fotojenik.
Benim kirli sakalimla
biyometrik bir vesikaligim bile yok.
Yildizlardan dünyaya bakan
sevgililerin gönülleri
sarhosmudur dünyanın üstünde
Yoksa sönmüs bir kürenin
isigimidir gördükleri
Cinde bir milyar kisi
ayni anda ziplarsa

Amerikada deprem olur,
ayni anda bütün herkes
dik dursa, eksen egikligi düzelir,
tanrilar da ciplak gezer mi
bize diz gelen yollarda.

Serkan Mertcan

Hain Çocuk!

Bir çocuk ağlıyor,
gözyaşları yanaklarından büyük,
gözleri kızarıyor,
yüzler maskesizde saklanıyor,
dut yaprakları yarıyor,
gölgesini düşürüyor,
Menekseler kokusunu rehin bırakıyor
toprağın altına,
rengini kaptırıyor gün doğusuna.
Aynı kelimeleri tekrarlıyor çocuk,
yoklugun sihirbaz kollarında,
aynı kelimelerle büyüyor,
memesini kanatıyor yoklugun,
disleriyle emerken.
Bir çocuk büyüyor,
bir çocuk adanıyor,
iftarını acıyor
yokluktan bozamadığı orucunun.
Bir tanriyi andırıyor gülüşü
var mı yok mu görünmüyor.
Parmaklarını sayıyor çocuk,
yumruk yapmayı bilmiyor,
Ciglik atıp ağlıyor
pembe bir balonun içinde.

Serkan Mertcan

Harese

Genç Osman,
hırkasını giydirse toprağa,
denizin dışarıya attığı balık,
filiz verir mi.
Gövdemden geçsem,
öfkemden geçsem
kaç kervan dolusu
öküz ayağı birikir,
kırılan kaburgamın üzerinde.
Iyisimi bir tutam ot yapın,
kurutmak için astığım
pazarlıklı hassasiyetlerinizi.
Eğer doymakta güçlük çekerse,
gözlerde,
safini tutmus,
bitişik nizam devecikler,
uçurum kenarları dikenli.
Ben dünyanın,
son bilmem kaç yılına yetiştim,
çoktan gitmiştin.
Kolların dışarıda sarkıktı,
ellerini herkes gördü.
Sancaklardan beyaz olanı nerede?
Hangi küreyi aydınlatıyor?
Belkide gözlerim ışığı seçemiyor
bilemiyorum,
bilemiyorum ama,
siyah olanı merak etme,
Haklıların mahkum edildiği
bir yerde,
bütün doğruların üzerinde,
hala dalgalanıyor.

Serkan Mertcan

Hayat

O kadar cirkinsinki be hayat.
Gözlerin pörtlek,
saclarin seyrek,
Seni sevebilmek icin,
ya cuval
ya da icki gerek...

Serkan Mertcan

Her zamanki gibi

Her zamanki gibi,
ayni saate ceyrek kala uyaniyorum.
kokulu bir sabunla yüzümü yikiyorum.
Cizgili mavi kravatimi takiyorum.
Her zamanki gibi,
ayni kestirme yoldan otobüs duragina yürüyorum.
adini bilmedigim bir okulun önünden geciyorum.
soförün arkasindaki ilk koltuga oturuyorum.
Her zamanki gibi,
benzer bir gülümsemeyle selam veriyorum.
Carsi lokantasina gidiyorum.
Her zamanki gibi,
uyanik kalabilmek icin calisiyorum.
ayni otobüsle eve dönüyorum.
ayni koltukta oturup televizyon izliyorum.
onbir olmadan yataga gidiyorum.
Her zamanki gibi,
ayni saate ceyrek kala uyaniyorum.
kokulu bir sabunla yüzümü yikiyorum.
Her zamanki gibi,
kimildamadan duruyorum.
Her zamanki gibi,
dünyanın en büyük günahini isliyorum.
bogazimda parmak izlerimi unutuyorum.
Her zamanki gibi, dün yarin gibi.
Her zamanki gibi,
bugün her zaman bugün

Serkan Mertcan

İsmail'in Hikayesi

Yan komsumuz Hayriye teyzenin,
üc cocuktan ortanca,
askerlikten muaf ogluydu İsmail.
Bir maden yanginında,
kaybetmisti babasini.
Abisi Aydın boksördü,
iyi icerdi.
Tek kirazla bir büyük devirir,
banamisin demezdi.
İsmail agzina bira bile sürmezdi.
Tavsan kani cayi,
bisküvi ile severdi.
Muharrem aylarında
Hayriye teyzenin kaydattigi
bol kaysili asureleri dagitir,
bos tabaklari
dualarla toplardi İsmail.
Aksamdan düşünürdü
sokak kedilerini,
eksik etmezdi sütlerini.
Severdi yardım etmeyi.
Hatta ben kanamali bir hastayken
vakti zamanında,
ilk İsmail kosmustu acile.
Belki de onun sayesinde
su an okey bosta,
kafaya dönüşüm.
İyi cocuktu İsmail,
aslında kara gün dostuydu.
Pek arkadasi yoktu,
uzakti ahali biraz,
İsmaile.
Belki bir duyan,
bir gören olur diye.
Yine yokus basında,
Yalnız birakilmis İsmail,
kim bilir neler düşünüyor
kendi gönül salincagında.
Zaten niye yasarki insan,
eger hayalleri yoksa.
Ben sahane sarkilar dinlerken
bir aksam üstü,
yavuklusundan ayrilmis galiba abisi.
Kafa bir milyon,
evde kizilca kiyamet.
Zaten sevmezdi İsmali,
bu da bahanesi olmus,
basmis yaygarayi,
kirmis kolunu.
Hayriye teyze tutamamis
İsmail kacmis can havliyle,
bir ayagi terlaksiz.

En son istasyonda,
trene binerken görünmüs.
Aylardan kimbilir kacinci muharrem,
kediler kimsesiz,
yokus basi sahipsiz.
Hayriye teyze fazla dayanamadi,
Ismialin gidisine.
Ismail habersiz.
Ismail artik iyice öksüz.
Istanbula yolum düstü,
güya ticari.
Oradan alip
memlekette satacaktim,
doksanalti model mercedesi.
Adam inatci inmiyor fiyatı,
Nuh diyor peygamber demiyor.
Sabahi aksam ettik,
pazarliga laleliye gittik.
Soframiz o bicim,
rakimiz ehlikeyf.
Artik kopar dedim,
dananin kuyruğu,
bu masada.
Anan asagi baban yukari derken,
disarida bir kosturmaca.
Kalabalik fisildasiyor kendi arasinda.
Cansu diye biriymis,
varos Cansu derlermis.
Heralde dostu vurmus,
para yüzünden.
Bes derin darbe,
biri kalbinde.
Kalabaligin en arkasindan,
öne geldim.
Kaldirimda cansiz yatan
Ismaili gördüm.
Boylu boyunca uzanmis,
ayakkabisinin topugu kirilmis,
Kelimelerinin ise harfleri.
Yarim kalmis gibiydi sözleri.
Egildim dizlerimin üstüne,
ellerinden tuttum.
Belki daha güçlüydü umutlari,
tüm mutluluklarindan.
Belkide daha zordu ona hayat,
bilemedim.
Bu kötü bir rüyaydi,
sanki az sonra bitecekti.
Ismail yeniden elinde tepsi,
komsulari sevindirecekti.
Kedileri sevecekti...
Soguk elleri avuclarimdan kaydi,

köseden bir siren sesi duyuldu.
Sirtindeki yesil mantoyu,
dogal olmayan saclarini
ve vücudunu,
bu dar sokagin kaldirimlarinda birakip
gitti Ismail...

Serkan Mertcan

İstek...

Hadi gel!
daha önce hic yapmadigimiz
bir seyi yapalim.
Bu sefer,
ben kus olayim
sen de agac.
Ben sana geleyim
sen de dallarini ac.

Serkan Mertcan

Kaplan

Rüyalara bulanmış yüzüm
kana kana dağılırken,
avuçlarımda
Essek gibi kaçışım.
Suya döküyorum içimi.
Selamsız dayım
tavan arasından,
persembenin gerilişi gibi.
Tutunuyorum duvarın üzerine,
kaplandan kaçıyordum.
Disleri, gözleri, ağzı,
burnu kaplandı,
kaplan gibi kaplandı iste...
Anamın öptüğü yerden
hayatıma girecekti,
şarılmak istedim.
Öfkeliydi biraz.
Camasir ipiyle bağlayıp gidecekti.
Muavin Arif abinin kızı değildi,
ucurtma ucurmuyorduk.
Kaplandı, kaplan
neysinil coğrafide gördüğün kaplanlardan.
Arkama bakmadan,
küfür ediyordum.
Oksijen doldururken ceplerime,
kemiklerim dökülüyordu
pacalarımın,
ak sakallı bir köstebek
celme atıp duruyordu,
gözbebeklerimden uyluk kemigime.
Müslüman mıyım ben dayı
sorarlarsa ne diyecem.
Her şey yoluna girer mi?
ellerimi kurutup,
kelebekleri sevsem
Yırtık terliklerimi dikip
hediye etsem.
Kurtuldum mu?
Yere düşen ekmeği
üç kez öpsem,
çocuk sayılırmıyım.
Rüzgar sert esiyor,
hangi tarafım
cennete gidecek,
hangi tarafım
kültüblasında sönecek.
Teslim olmak istemiyorum
yine hayata.
Aklım camura saplandı,
yada kaplanda kaldı,
ismini unuttum,
bir sürü şeyin.

Kimseye seslenemedim.
Kaplan nereye gitti,
uyumak istiyorum dayi.

Serkan Mertcan

Kimdir Yabancı

Yabancı dedigin?
Ayrı anadan mi doğan
ayrı kelimelerle mi konuşan
Sirtında cantası mi olan
Beyazın yanında
lacivert mi
Çokun yanında az,
azın yanında daha az mi
kimdir yabancı?
Çokların elleri uzunda,
kolları mi kısa,
boyları mi yetmiyor,
kendinden olmayanıda sarmaya,
Kim kime yabancı?
Aynı renk yastığa bas koyup
aynı kumastan yorgan
üzerine cektildiğinde,
Kim kimi öpecek,
aynı dilsizlikle içini döküp,
aynı bildik köprüden geçildiğinde
kim tanıdık kalacak,
kime kalacak
bu egik dünya.

Serkan Mertcan

Mirzacelebi...

Bizim mahalle tuhafti biraz.
Kapilarda yasanirdi sevdalar,
yine kapilarda biterdi.
Duvarlara kazinmis bir kalp kalirdi geriye,
icerisinden ok gecen.
Tuhafti bizim mahalle.
Bakkal Mehmet mesela,
ekmek, yogurt, peynir satardi sadece,
tanesi bes kurustan bisküvi,
birde leblebi tozu.
Kuscu Haydar gökyüzüne bakardi hep,
kisik gözlerle.
Yabanci gördümü kosardi indirmeye.
Tuhaf bir mahalleydi.
Haftasonlari beyazlar kaynatilirdi,
siyah kazanlarda.
Ya odun atilirdi kazan atesine,
yada gömülen kitaplarin henüz okunmamis sayfalari.
Tuhaf bir mahalleydi iste.
Arada bir Maras ´a gidilirdi.
Üc bes kadin birkac bebe.
Seslerini arardi analar,
tellerin arasindan
sadece gölgesini görebildigi evladinin.
Tuhafti mahallemiz.
Her evin bir asmasi vardi daminda
yada avlusunda.
Bizimkisi Tarsus beyaziydi.
Erkenciydi biraz,
yapraklari irice.
Gündüzleri hayaller,
aksamlari sofralar kurulurdu,
salkim salkim asmalarin serinliginde.
Tuhafti biraz.
Arka bahcenin gercek sahipleriydi Zeyzikler.
Dut agacindan incir agacina gecerci serceler.
Tuhaf iste.
Mesela ben Nilüferle hic konusmadim.
Ama en uzun onu sevdim.
Basma perdenin arkasindan bakan,
gözlerini hala özlerim.
Evlerin tavanlari yüksek,
duvarlari boyasiz ve catlakti.
Varligin olmamasi yokluk sayilmazdi mesela.
Hicri takvimdeki bazi aylar da beklenmez,
komsuda pisen her daim düserdi herkese,
bu kenar mahallede.
Aslinda hep dogruyu gösteren
bozuk bir saatti Mirzacelebi.
Birazcik tuhafti iste...

Serkan Mertcan

Nefes

Aydinlik bitmek üzere,
az daha gizle,
dinletme suskunlugunu.
Düştüğünü görmeyeyim yüzünün.
Baslarimiz bitisik,
kollarimizda büyürken karanlik,
her defasinda seni bana yeniden bulduran
nefesini birak bende.
Kelimelerin ucup gitsin,
nesnesi belli olmayan
devrik baska cümlelere.
Bir tek nefesin kalsin bende.
Bugusunda yüzünü saklayan ve
cam seslerinde seni bana
tipis tipis getiren,
nefesini birak.
Beni bana sensiz göstersedeyken aynalar
nefesin dökülsün içime
bosa gecen zamani durdurur gibi.
Ruhum canimdam cikmada
birak, dolasayim gaybinin kuytularinda,
yeniden yasamaya baslamak ister gibi.
Askini cekeyim her defasinda
bir nefes yerine.
Derdini cekeyim yoklugunda
yine bir nefes yerine.
Sen bir aksam üstü
gardenyalara su verme telasindayken
kendimi cekecegim
tek basina
bir soluk mavi gökyüzüne.
Yagmur bulutlarinin koynunda
bekleyecegim.
Kendimi senden yoksun birakarak,
yoksun gibi sana gelerek.
Bekleyecegim,
nefesinin son kalintisiyla,
toprak ne zaman
beni cekecek diye.
Sen bir sabah serinliginde
gardenyalari koklamak icin egildiginde
tüm bedenimi salacagim
ince bir tüy gibi
gözün gibi baktigin
gardenyalarin üzerine.
Tac yapraklarini severken
sen gardenyanin,
dudaklarinin arasindan
birakacagim tüm nefesimi
beni bir solukta yasatacak nefesine...

Serkan Mertcan

Nenem

Merak ederdim hep,
yatak odasının kösesinde duran
ceyiz sandığında neler var diye.
Anahtarı hep nenemde,
gönlü hiç razı değil
bir baskasına
emanet etmeye.
Israr etmek imkansız
dedem gitti gideli
ayrı bir dertli
ne yüzü gülüyor
ne de gözleri.
Nasıl olmuş kimbilir,
bir dalgınlık etmiş
unutmuş sandığı kilitlemeyi
bozmuş,
almış yıllık gelenegi.
Duvanın altına gizlemiş
ucundan yanık tüm geçmişini
belli ki çok sevmiş Sevgilisi
Mahmut Nedimi.
Bir mektubunda
Kız çocuk dilemiş dedem,
nenem gibi nur yüzlü
digerinde,
kıvalı saçlarını özlemiş nenemin,
Epeyce üzüntülü.
üç yıl asker yolu beklemiş nenem,
dile kolay,
tam 36 ay
Hala bu sandıkta kilitli.
Sevmişler birbirlerini,
6 çocuk vermiş nenem
kız olan en büyükleri.
Biraz da çekmişler hayattan,
emekçi her aile gibi.
3.tekil şahıslar üzerinden
kendi yoksulluğunu anlatırdı,
arada bir kahve çekerken
yahut tasını ayıklarken princi.
Bazen karşı mahalledeki Hamide olurdu
Bazen Münevver
bazende bizim Fadime
ama yinede toz kondurmazdı
Terzi Mahmut Nedime.
Dedem de pek sayarmış nenemi.
Nenem daha taze gelin
fazla pisirip,
hep yakarmış tencereyi,
dedem bin tesekkürle
yermiş yinede bütün yemeği.
Çayı da, sekersiz içirdi,

nenem getirdiyse eger,
sen dokunduysan bir kere
ne gerek var hatun derdi sekere.
Basit bir mutluluktu onlarinki
sevgilerinin ne sekli vardi
ne de vakti.
Ayriliklari hazine gibi
hala bu ceviz sandikta gizli.

Serkan Mertcan

Sadist Doktor

Iyilesmemi istemiyor doktor,
sabah, akşam yine tok karnina yazmis
ilac kutusuna...

Serkan Mertcan

Sari Isik

Kirmizi Isikta duruyorum,
yesil isikta geciyorum
en cok sari isigi seviyorum,
cünkü sana gelmek için hazirlaniyorum.

Serkan Mertcan

Sensizlik

Gecenin gözlerine en yakın renginde gel,
ölüm tek ihtiyacim olsun,
gece, gözlerinden daha siyahsa eger.
Sabahın tenine en yakın renginde gel,
ayrılık tek ihtiyacim olsun,
tenin, tenime degmeden
sevisemezsek eger.
Gece yürürken sabahın üzerine,
Kaybolacagini bile bile
ben eskitirken yalnızligimi
düsler satan kör esgalin ugruna,
yokluk tek ihtiyacim olsun,
sensizlikten dönüs olacaksa eger.

Serkan Mertcan

Sessizlik

Hayatin, bizi ziyan etme seklidir
sessizlik.
istersen uzar gider,
icine islemisse bensizlik.
Vadedilen hersey yalan.
Bu mavi gök, yesil yaprak,
hersey düzmece.
Vakti cokmus gibi
susanlara.
Zebra misali uyumaya
hep hazir olanlara.
Günü gelince
herkes anlar,
bir tek sonsuz sessizligini.
Unut gitsin o zaman,
biriktirdigin tüm kelimeleri.
Artik konussan da
haykirsanda,
anlami yok,
neye yarar.
hakkinda verilmiş,
coktan karar!

Serkan Mertcan

Sven

Svende benim gibi,
cabuk kizardi.
Yarin ölse,
hic yasamamis gibi anilacak olmasi
Baska bir ortak özelligimiz.
Basinizi agritmak gibi olmasin,
Svende bes para etmez adamin tekidir
Hayalini kuracak bir seyi olmadigi icin
Hep mutlu gezen
bes para etmez adamin teki.
Penceresinden,
güldüğü dünyaya karismayi
aklinin ucundan bile gecirmeyen
bes para etmez bir adam.
Yasamak onun icin sadece
yasamanin bahanesi,
hirildanarak verdigi nefes de
görünüyor olmanin.
Ama size ne bunlardan,
siz kendi dertlerinizle ilgilenin.
Sven bu anlattiklarimi duysa,
cok kizardi.
Cok kizardi ama,
Ben isayim der gecerci.

Serkan Mertcan

Talak

Tersinden baglanmislar
azaman.
Her secdede,
siddetle bir yetim ezer.
Cennete girmenin
son sartidir ölüm.
Degismesi gereken
yalniz kader.
Ceħennemin ilk sarti
dođmaksa,
cocuklar,
babalarin günahini cekeer.
Babalarinkini
cocuklar.
Nikahtan önce Talak olmaz.
Anneden önce cocuk.
Degismesi gereken
yalniz babalar.
Giysi tatlıysa bedenden
acemi bir şükür
kalır geriye,
birde tahtadan heykeller.
Süt disleri
dökülür yetimlerin
her secdede ayalarına,
tersinden baglanmislarin
azaman.

Serkan Mertcan

Tüccar

Haksiz bir ticarettir hayat.
Bilemezsin,
tüketirken saniyelerin bile kiymetini
bir servet ettigini.
Zaman su gibi akip giderken önünden,
pazarliksiz ödersin,
yok olsun bedelini.
Terazinin bir kefesinde gizlenmis,
tüccarin hain eli,
ya verdiginden daha fazlasini almak
yada turist tarifesiinden göndermektir niyeti.
Her yeni bir gün,
ilk siftahidir tüccarin,
kasaya girmeden once yere firlatilan,
hic bitmeyecek sanilan.
Sayisi bellidir verilen zamanin,
Harcarken göremezsin eksigini
ayipli yilların.
Boynunun borcudur bir ömürle ödemek,
tüccarin gramla verdigini.
Siftah niyetine elini attiginda cebine,
kalan son saniyede
anlarsin belki nasil bir kazik yedigini.

Serkan Mertcan